

Arrest

nr. 59 481 van 11 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat E. LANDTSHEERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 oktober 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna district, Sri Lanka. Tussen februari 2006 en mei 2006 zou u voor de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) hebben gewerkt. U moest modder die met een grote vrachtwagen werd aangevoerd, overladen in kleinere vrachtwagens. Eind mei 2006 werd een collega van u gearresteerd en gedurende twee weken opgesloten door het Sri Lankaans leger. Sinds 22 juni 2006 zou u ook worden gezocht door het leger. Die dag vielen ze elk huis binnen en vroegen ze aan iedereen zijn identiteitskaart. U was die dag echter niet thuis. Aanvankelijk dacht u dat het leger zou stoppen met u te zoeken maar ook daarna bleven

soldaten uw huis, en dat van uw ex-collega's, in het oog houden. Drie keer zou het leger bij u thuis zijn binnengevallen om u te zoeken, telkens op een moment dat u niet aanwezig was. In juli en augustus 2006 zou u bij familieleden hebben verbleven. Omdat het leger u bleef zoeken, diende u in augustus 2006 van Jaffna naar de Vanni te vluchten. U verbleef er in Netheli Aru bij een ver familielid. In mei 2009, toen er gevochten werd, ging iedereen naar Tharmapuram. Daar werd u na screening door het leger met de bus naar Vavuniya gebracht, waar u verder naar een kamp zou worden gebracht. Een vriend van uw vader, C. S., kon echter een officier omkopen zodat u niet naar het kamp moest. Hij nam u vervolgens mee naar het huis van een moslim, F.. Daar verbleef u zo'n drie maanden. Daarna ging u met de vriend van uw vader richting Colombo met de bedoeling het land te verlaten. Aan een checkpoint van het leger in Anuradhapuram werd u gearresteerd maar de vriend van uw vader slaagde er opnieuw in het leger om te kopen zodat u vijf dagen later werd vrijgelaten. U ging verder richting Colombo, waar u zo'n anderhalve maand in het huis van een smokkelaar verbleef. Op 5 oktober 2009 zou u met een vals paspoort van Colombo naar Italië zijn gereisd met het vliegtuig. Daar verbleef u gedurende drie dagen in het huis van een Sri Lankaan. Dan reisde u met de auto verder naar België en diende u op 12 oktober 2009 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit legde u volgende documenten neer: uw nationale identiteitskaart, uw geboorteakte in het Engels en een gecertificeerde kopie van uw geboorteakte in het Tamil.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst legde u ongeloofwaardige verklaringen af dat u tussen juni en augustus 2006 door het leger zou zijn gezocht op verdenking van banden met de LTTE. Om te beginnen kon u al niet zeggen sinds wanneer u precies werd gezocht door het leger. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat het leger in augustus 2006 achter uw samenwerking met de LTTE kwam (zie vragenlijst DVZ p. 2). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) daarentegen verklaarde u eerst dat het leger in juli te weten kwam over uw werk voor "LTTE" (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Even daarna beweerde u dan weer dat het leger u sinds 22 juni zocht (zie gehoorverslag p. 6). Dat u eerst vaag blijft in uw verklaringen en daarna plots een exacte datum kunt zeggen, die tegenstrijdig is aan uw vorige verklaringen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u werd gezocht door het leger. Verder kunnen uw verklaringen over de manier waarop u werd gezocht niet overtuigen. Zo stelde u dat soldaten dagelijks uw huis in het oog hielden (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Op de vraag of ze permanent voor uw huis aanwezig waren, antwoordde u dat ze het huis in het oog hielden wanneer ze passeerden, hetgeen meestal 's morgens rond 8 of 9 uur het geval was (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Op de vraag waarom ze u dan niet arresteerden, aangezien u verdacht werd, antwoordde u dat ze drie keer het huis binnen kwamen wanneer u niet thuis was maar wanneer u er wel was, kwamen ze niet binnen (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Wanneer de vraag u opnieuw gesteld werd, zei u het niet te weten en herhaalde u hetgeen u reeds gezegd had (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het feit dat u niet precies kon duiden sinds wanneer u gezocht werd door het leger en uw weinig overtuigende uitleg waarom ze u niet arresteerden hoewel u verdacht werd van banden met "LTTE" doen ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen dat u in 2006 werd gezocht door het leger. Daarenboven legde u een identiteitskaart neer die werd uitgegeven te Pulikandy op 12 juli 2006. Het is uiterst bevreemdend dat iemand die op het moment dat die werd gezocht door de Sri Lankaanse autoriteiten een identiteitskaart zou aanvragen en uitgereikt krijgen.

Ten tweede zijn ook uw verklaringen over de gebeurtenissen in de maanden voor uw vertrek uit Sri Lanka weinig overtuigend. Zo kunnen er opnieuw ernstige vragen worden gesteld bij uw bewering dat u door het Srilankaans leger wordt verdacht van banden met de LTTE. Wanneer u in mei 2009 tijdens gevechten naar Tharmapuram vlucht, werd u daar na screening niet aanzien als verdachte en werd u vervolgens per bus naar Vavuniya gebracht om van daaruit naar een vluchtelingenkamp voor burgers te gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Toen u met de bus in Vavuniya aankwam, zag een vriend van uw vader u daar staan en nam u, na omkoping van het leger, mee (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Hoe die vriend van uw vader wist dat u daar ging aankomen kon u niet verklaren (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Verder zei u dat uw vader hem gezegd had dat hij u daar elke dag moest gaan zoeken (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Maar ook op de vraag hoe uw vader dan wist dat u in Vavuniya zou aankomen, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 9).

Ten derde kan er ook weinig geloof worden gehecht aan uw bewering op 20 augustus 2009 door het leger in Anuradhapuram te zijn gearresteerd en opgesloten gedurende vijf dagen. Zo verklaarde u

dat er drie soldaten waren en dat er iemand te weten was gekomen over "ontsnapping" in Vavuniya na omkoping van een soldaat (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Aangezien u in Vavuniya aankwam met een bus van het leger nadat u na screening niet aanzien werd als verdachte van banden met LTTE is het vreemd dat u in Anaradhapuram plots zou worden gearresteerd. Daarenboven geeft u ook niet aan op welke manier de soldaten in Anaradhapuram op de hoogte zouden gesteld zijn van de omkoping van een soldaat in Vavuniya. Voorts wist u ook niet waar de vriend van uw vader was gedurende de vijf dagen dat u werd vastgehouden. Toen u vrijkwam, was hij daar, wat verder van de checkpoint (zie gehoorverslag CGVS p. 10).

Wat er ook van zij, zelfs op de vraag naar uw vrees bij terugkeer naar Sri Lanka kunt u geen eenduidig antwoord geven. Zo verklaarde u op de DVZ bij terugkeer te zullen worden vermoord door het leger (zie vragenlijst DVZ p. 2). Wanneer u dezelfde vraag werd gesteld op het CGVS antwoordt u dat u zult worden gearresteerd omdat ze u zullen verdenken van banden met de LTTE (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Uw verklaringen dat het leger u niet arresteerde in 2006 en u in 2009 tot twee maal toe zou hebben vrijgelaten doet afbreuk aan de geloofwaardigheid dat u, nu het conflict in Sri Lanka beëindigd is, bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka door het leger zult worden vermoord of gearresteerd.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw vertrek uit het noorden van Sri Lanka en uw hieraan verbonden asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel beroept verzoeker zich op de *“Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Hij legt zijn identiteitskaart, Engelstalige geboorteakte en een gecertificeerde kopie van zijn geboorteakte in Tamil voor en toont dus op afdoende wijze zijn identiteit aan.

3.2. Verzoeker stelt tussen februari en mei 2006 voor de LTTE te hebben gewerkt en sinds eind juni 2006 te worden gezocht door het Sri Lankaanse leger. Hij legt geen enkel objectief element ter staving van zijn asielse relaas voor. Indien de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), dan kan in casu slechts vastgesteld worden dat verzoekers verklaringen niet plausibel zijn, en bovendien tegenstrijdig en vaag. Dit tast de geloofwaardigheid aan van zijn vrees voor vervolging.

3.2.1. Daargelaten dat verzoeker dubbelzinnig is over zijn vrees bij terugkeer naar Sri Lanka (vermoord worden bij de Dienst Vreemdelingenzaken of gearresteerd worden tijdens het CGVS-verhoor) kan verzoeker niet eenduidig stellen wanneer het leger hem begon te zoeken (augustus 2006, juli 2006 en uiteindelijk 22 juni 2006). Evenmin kan overtuigen dat het leger dat zijn huis regelmatig in de gaten hield verzoeker niet kon arresteren en zijn huis enkel binnenviel wanneer hij niet aanwezig was hoewel verzoeker thuis woonde. De waarachtigheid van verzoekers vrees voor vervolging wordt verder afgebroken door de vaststelling dat de Sri Lankaanse autoriteiten zonder problemen verzoeker op 12 juli 2006 nog een identiteitskaart hebben uitgereikt terwijl hij sinds 22 juni 2006 zou gezocht worden. Verzoeker licht immers niet toe hoe hij zich ongemoeid tot de Sri Lankaanse overheid kon richten wanneer hij verdacht werd van banden met de LTTE. Verzoeker bevestigt overigens zelf dat hij in mei 2009 in Tharmapuram na een doorlichting van het leger, door de autoriteiten niet als verdachte werd aanzien en naar een vluchtelingenkamp voor burgers werd gebracht in Vavuniya (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Aldus blijkt geenszins uit zijn verklaringen dat hij door de autoriteiten verdacht werd van banden met de LTTE, laat staan dat hij gezocht werd. Bovenstaande breekt eveneens de geloofwaardigheid af van verzoekers bewering in augustus 2009 door het leger in Anuradhapuram te zijn

gearresteerd en opgesloten. Het uiterst summiere verzoekschrift weerlegt bovenstaande vaststellingen niet die derhalve staande blijven.

3.3. De Raad wijst op het UNHCR-rapport dat door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd dat stelt dat geen groepsvervolgung van Tamils in Sri Lanka kan blijken. Bovendien is een afkomst als Tamil uit het noorden of oosten, zoals verzoeker, onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit standpunt werd overigens bevestigd in de recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *T.N. en S.N. t. Denemarken*, 2011). Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker geenszins de verdenking van banden met de LTTE aannemelijk maakt zodat hij evenmin beantwoordt aan de niet-exhaustieve lijst van risicoprofielen waarvan sprake in het UNHCR-rapport.

3.4. Waar verzoeker meent dat *“de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf heeft nagelaten enig onderzoek te verrichten naar verzoekers banden met het LTTE”*, merkt verweerder terecht op dat *“geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006; RvV, nr. 22.422 van 30 januari 2009; RvV, nr. 15.335 van 29 augustus 2008). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 43.027 van 19 mei 1993). Evenmin is het de taak van de Commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS, nr. 173.197 van 5 juli 2007)”*. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

3.5. Tot slot waar verzoeker verklaart met een vals Sri Lankaans paspoort en met behulp van een smokkelaar naar Europa te zijn gereisd, gaat hij voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten -in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat hij nalaat te doen. Dit tast verder zijn geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven en zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK